

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.433 van 27 mei 1999
in de zaak A. 81.477/VII-17.447.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. CHABOT,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Meir 24

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 9 december 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 1998 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 juli 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 30 december 1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. CHABOT, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur E. BOGAERTS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker, van XXX nationaliteit, België is binnengekomen op 2 juni 1998 en zich diezelfde dag vluchteling heeft verklaard; dat hij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikmaakte van het Engels; dat hem op 15 juli 1998 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij bestreden beslissing van 23 oktober 1998 de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken bevestigde;

2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 10 september 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. De Haes.

Betrokkene, die stelt de XXX nationaliteit te bezitten, verklaarde dat zijn broer, A., lid was van de A., die (...), door middel van een staatsgreep, de macht overnam. Op 30 juni 1997, werd betrokkene door zijn broer verplicht deel te nemen aan een A.-vergadering bij hun thuis in F., en nadien in de straten van F., propaganda te voeren voor de A.-regering. In juli 1997 deed betrokkene dit nog twee maal. Op (...), werd F. binnengevallen door de W-A. vredesmacht E., die het A. wilde verdrijven. Op 13 februari 1998 vernam betrokkene vanwege een meisje die in zijn voedingszaak werkte, dat hun huis was afgebrand en dat alle aanwezigen (met name, betrokkenes vader, broer en tante), waren aangehouden. Betrokkene trok die dag in bij een vriend genaamd 'M.', die bij de douane werkte. Een vriend van M., genaamd M., bracht betrokkene op 17 mei 1998 per auto naar C. (G.), waar hij introk bij ene A. . Met de hulp van een broer van deze laatste, ging betrokkene er op 18 mei 1998, aan boord van een schip dat op 2 juni 1998, in België aanmeerde. Dezelfde dag vroeg betrokkene asiel aan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht (worden) aan betrokkenes bewering als zou hij propaganda hebben gevoerd voor de A.-regering, aangezien hij een aantal essentiële vragen in verband met het A., niet kan beantwoorden of foutief beantwoordt. Zo weet hij niet wie op het ogenblik van de A.-staatsgreep (...), de woordvoerder van het A. was. Tot welke stam A.-voorzitter K. behoort, weet betrokkene ook niet.

Hij verklaart dat J., Minister van Financiën was in de A.-regering, terwijl deze laatstgenoemde, volgens informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, geen deel uitmaakte van de A.-regering (cfr. 'T.A.F.R.C.P.N. Gazette n°43, 11 september 1997'), maar wel Minister van Financiën was onder het door het A. afgezette K.-bewind (cfr. 'List of members of the new cabinet announced by presidential spokesman Prof. S.', 20 maart 1998)! Verder stelt betrokkene niet te weten of R.-voorzitter, F., al dan niet een functie bekleedde in de A.-regering, terwijl uit de voornoemde informatie blijkt dat deze laatste een vooraanstaande functie bekleedde binnen het A. Andere (voormalige) R.-rebellén die in de A.-regering zetelden kon betrokkene niet noemen.

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld op 4 augustus 1998), stelt betrokkene daarenboven dat hij van 1995 tot 1998, lid was van de S., zijnde de partij van de op 25 mei 1997 door de A. verdreven president K., wat totaal onverenigbaar is met zijn beweerdé activiteiten voor de A. Van enig lidmaatschap van de S. maakte betrokkene overigens noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken (onder andere 17 juni 1998), noch voor het Commissariaat-generaal melding.

In het licht van de bovenstaande vaststellingen, dient de door betrokkene ingeroepen vrees voor vervolging door de huidige K.-regering, welke hij steunt op zijn vermeende activiteiten voor het A., te worden gerelativeerd.

Bovendien legt betrokkene met betrekking tot zijn reisweg, dermate vage verklaringen af, dat zijn relaas ook op dit punt ongeloofwaardig overkomt. Zo kan hij geen enkele plaats noemen, die hij op zijn vlucht van F. naar C. zou zijn voorbijgekomen. Hij kent verder noch de naam, noch de nationaliteit van het schip waarmee hij naar België reisde en hij weet niet of het om een passagiers- of een cargo-schip ging. Betrokkene kan evenmin preciseren of dit schip op zijn reis tussen G. en België andere stopplaatsen aandeed, hoewel hij zich, aldus zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal, tijdens zijn reis, nabij de machineruimte van het schip verborgen hield.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal stelt dat zijn beide ouders tot de T.-etnie behoren, terwijl hij in de voornoemde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaart dat zijn moeder behoort tot de 'B.'-stam. Hij verklaart ook in deze vragenlijst dat hij op 13 februari 1998 van het meisje dat in zijn winkel werkte, vernam dat zijn vader, broer en nicht waren vermoord; terwijl hij voor het Commissariaat-generaal enkel stelt dat hij die dag van dit meisje vernam dat zijn ouders, zijn broer en zijn tante, die zich in zijn huis bevonden, door E.-soldaten waren gearresteerd.

Verder kunnen betrokkenes reisweg en identiteit, bij gebrek aan documenten niet worden nagegaan.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zij appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 juli 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) doordat de bestreden beslissing niet alle omstandigheden van de zaak vermeldt en aldus niet gemotiveerd is, dat uit deze schending dan ook blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht, dat immers, wat betreft de weergave van de feiten, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vergeet te vermelden dat verzoeker van 1995 tot 1998 lid is geweest van de S., dat verzoeker dit nochtans duidelijk heeft weergegeven in zijn in te vullen lijst tot aanvraag tot erkenning als vluchteling, dat het negeren van dit zeer belangrijk element heeft geleid tot het nemen van een onjuiste beslissing, dat, wat betreft de bewering dat verzoeker een aantal feiten betreffende de politieke partij A. niet kan opnoemen, de Commissaris-generaal de feiten zoals opgegeven door verzoeker ernstig miskent, dat verzoeker immers zeer duidelijk verklaart dat hij door

zijn broer en andere partijleden werd gedwongen om deel te nemen aan deze propaganda-demonstraties, dat hij daar slechts driemaal aan heeft deelgenomen, dat hij zelfs een politiek tegenstander was van de A., dat verzoeker lid was van de S., de partij die door het A. verdreven werd, dat het dan ook zeer aannemelijk is dat verzoeker niet op deze vragen kon antwoorden, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door vast te stellen dat verzoeker niets afweet van het A., de verkeerde feiten heeft onderzocht, dat op basis van zijn verklaringen moest nagegaan worden of verzoeker lid was van het S., dat dit lidmaatschap niet eens onderzocht is, dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht, dat, wat betreft de bewering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van zijn lidmaatschap van het S., verzoeker dit in de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling onder punt 16 heeft opgeschreven, dat bovendien uit de zogenaamd verkeerde antwoorden op verkeerde vragen aangaande verzoekers A.-betrokkenheid, verzoekers kennis van de S. of het K.-regime blijkt, dat, wat betreft de bewering dat verzoekers vrees voor vervolging voor de K.-regering wegens zijn activiteiten door het A. dient gerelativeerd te worden, deze bewering niet opgaat nu blijkt dat de verkeerde feiten werden onderzocht, dat verzoeker het bewijs heeft voortgebracht dat zijn broer wel degelijk tot het A. behoorde, dat uit deze informatie blijkt dat verzoekers broer woordvoerder bij het A. was, dat hij mishandeld en intussen zelfs omgebracht werd, dat verzoeker deze bewijzen niet mocht voorleggen aangezien deze niet relevant zouden zijn omdat ze handelden over zijn broer en niet over hemzelf, dat dit een gebrek in het onderzoek vormt aangezien hierdoor tenminste een deel van verzoekers verhaal zou kunnen worden gestaafd, dat het weren van deze informatie dan ook onterecht was en niet vermeld werd in de bestreden beslissing, dat de positie van verzoeker

immers nog erger is dan die van zijn broer nu hij, als lid van het S. die propaganda heeft gevoerd voor het A., als verrader zal worden beschouwd, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding maakt van alle omstandigheden van de zaak en dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat hier geen rekening mee gehouden werd, dat de bestreden beslissing immers niet vermeldt dat verzoekers broer werd gearresteerd en later vermoord omwille van zijn A.-betrokkenheid, noch dat verzoeker van 1995 tot 1998 lid was van de S., dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat verzoeker nooit lid was van de A. en slechts onder dwang heeft deelgenomen aan demonstraties, dat verzoeker wel degelijk met de boot naar België is gekomen en de gehele tijd in de machinekamer heeft gezeten, dat hij dit zelfs heeft proberen aan te tonen aan de hand van medische attesten aangezien hij nog steeds de medische gevolgen van deze reis ondergaat, dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiterst zenuwachtig was en dan ook niet steeds correct kon antwoorden op de vragen betreffende het "K.", dat deze feiten verder dienden onderzocht te worden om uit te maken of verzoeker al dan niet de waarheid sprak;

2.2. Overwegende dat de verwerende partijen tegenwerpen dat verzoeker noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van zijn lidmaatschap van het S., dat hij zijn asielaanvraag enkel steunde op zijn al dan niet gedwongen activiteiten voor het A, dat verzoeker niet heeft gereageerd op de vraag naar de partij van president K., dat verzoeker nochtans de gelegenheid kreeg om dit lidmaatschap ter sprake te brengen, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het niet normaal acht dat iemand die al dan niet onder dwang, propaganda voert voor een partij, er niets over afweet,

dat het argument van verzoeker om die beperkte kennis te verklaren, niet weerhouden kan worden, dat verzoeker immers voorhiel dat hij op die vragen correcte antwoorden gaf, dat verzoeker wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld om stukken neer te leggen, dat hij verklaarde zulks niet te willen doen, dat de Commissaris-generaal het verhaal van verzoekers broer overigens niet betwist;

2.3. Overwegende dat artikel 57/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als volgt luidt :

"De beslissing tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zomede deze tot intrekking van die hoedanigheid worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak";

dat de Commissaris-generaal zijn beslissing steunt op het determinerende element dat verzoeker "een aantal essentiële vragen over het A. niet kan beantwoorden of foutief beantwoordt"; dat uit het verhoorblad van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker van de vier A.-ministers welke hij verzocht wordt op te noemen, er drie correct vernoemt; dat de bestreden beslissing enkel melding maakt van het foutieve antwoord; dat aldus enkel de foutieve antwoorden die verzoeker geeft, worden vermeld; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door op basis van een aantal uit het verhoor geselecteerde vragen en antwoorden vast te stellen dat verzoeker over onvoldoende kennis beschikt van het A., geen rekening houdt met alle relevante elementen die tijdens dit verhoor door verzoeker werden aangebracht; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet de nodige zorgvuldigheid bij het onderzoek lijkt te hebben betoond door verzoeker tijdens het verhoor uitsluitend vragen te stellen over het A., terwijl verzoeker onder punt 16 van de

vragenlijst bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde van 1995 tot 1998 lid te zijn geweest van het S. en dus geenszins van het A.; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus slechts samen met verzoeker kon vaststellen dat verzoeker geen lid was van het A.; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin verklaart waarom het totaal ongerijmd zou zijn dat verzoeker, ondanks zijn lidmaatschap van het S., uit zelfbehoud zou meeheulen met een andere partij; dat de verdere tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent te moeten vaststellen niet van aard zijn een weigeringsbeslissing zonder enig verder onderzoek te schragen; dat het enig middel ernstig is;

2.4. Overwegende dat verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag een gegronde vrees voor vervolging inroept; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vrees niet afdoende heeft onderzocht; dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent;

3. Overwegende dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 1998 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 juli 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.